

Post-puberale avonturen in de Ardennen

Vertrokken vanuit het vlakke landschap te Nederland, genaamd Flevoland, arriveerde een driemanschap van gemoedelijkheid, post-puberale humor en droogheid te Sy in de Ardennen. Het was dit triumviraat dat door Pierre Linssen, de dienstdoend patron van het weekeinde 7 t/m 9 mei 2010, aan het mentale & fysieke werk is gezet.

Beloop, corrigeer en verbeter

Wij, Rick, Roy en Sander, arriveerden die vrijdag omstreeks 17:00 uur te Sy. Voor we het wisten, kregen wij een zeer belangrijke taak toegewezen. Namelijk het updaten van één der meest legendarische wandelroutes rond de Tukhut, beter bekend als: het Rondje Tukhut. Genadeloos werden wij door de Patron de natuur in gestuurd. Hoe deze schier onmogelijke taak te volbrengen en te overleven in de woeste Ardenner natuur? Rick had al vrij snel een antwoord, namelijk: contact maken met diezelfde natuur en dus vond op nog geen 500m van de Tukhut, een bijzonder ritueel plaats.

Rick initieerde een 1 op 1 wording met moeder natuur. De wanhoop en volharding om deze wandeling te voltooien kwamen tot volle uiting. Hoewel Rick volhardend leek, hadden Roy en Sander toch zo hun twijfels of moeder natuur wel aan onze zijde zou staan. Zo berucht als Rondje Tukhut is, zou blijken in de werkelijkheid. We liepen via een smal bospad verder richting een klein pittoresk straatje met woonhuizen.

Een trouwe viervoeter

Aldaar werden wij opgewacht door en geconfronteerd met Betsy, een trouwe viervoetige waker en bloedhond met vermoedelijke cholestrol-problemen. Zelden waren wij, diehard tabak- en alcohol-studenten, zo geschrokken. Vluchten kon niet meer, of toch: want hoe hard we ook renden, ondanks haar overvette lijf, haar ultrahoge bloed-druk en gedragen door te korte pootjes, wist deze bloedhond der waakzaamheid ons van de route af te brengen.

Maar afgeschrikt of niet, wij hadden een taak te volbrengen. Oktober 2005 was namelijk de meest actuele datum van de speurtocht behorende bij het Rondje Tukhut. Sander, als historicus, wist als geen ander dat het belang van actuele bronnen voorop zou staan tijdens deze tocht. En dankzij de navigatiekwaliteiten van Roy, kapitein in spé op 'n groot vrachtschip dat ooit richting VS zal uitvaren, wisten wij twintigers deze wandelroute en bijbehorende speurtocht te reviewen en actualiseren.

Lang leve de GPS-techniek

Volledigheidshalve moet vermeld worden dat wij hier op cruciale momenten mede in slaagden, dankzij de hulp van een ultramodern staaltje GPS-techniek dat ons hier en daar uit de brand heeft geholpen.

Hoe hopeloos, humor-vol en enigszins puberaal onze tocht ook was, het bleef een toer die volledig gewijd was aan de volharding van de mens, zo ondervonden wij te Verlaine, waar Roy en Rick verbaasd waren om te stuiten op een heus W.O. II-monument.

Tot verveling van Rick en Roy toe, stond Sander hier een dikke vijf minuten historische context te verkopen, hetgeen uiteindelijk zorgde voor een acute loopspurt bij ons allen om zo snel mogelijk onze taak voor de avond te volbrengen.

Na bijna 2 uur ronddolen en dwalen, volbrachten wij onze taak voor de dag. We waren inmiddels goed in ons element, maar dit was pas dag één. Dag twee, dat was de dag van overmatig lopen, death-metal muziek en een krat biet op sleeptouw. Kortom, het ultieme bewijs, dat de Tukhut te Sy garant kan staan voor post-puberale humor en dwaasheden onder twintigers.

Dag twee: death-metal invloed en een krat bier

“Heren, aan jullie de nobele taak om vandaag de wandelroute Sy-Bomal-Sy te lopen, jullie zullen een kwaliteitscheck uitvoeren op deze befaamde wandeling en op de bijbehorende reeks speurtochtvragen die hiertoe behoren controleren.” Zo luidde de uitdagende opdracht van Patron Pierre.

Wisten wij twintigers veel, dat deze taak langer zou duren dan wij hadden voorgenomen? Nee! We hadden onze koers onmiddellijk en nauwkeurig uitgezet richting Bomal, mede dankzij de gedetailleerde routebeschrijving van Dirk van de Oetelaar. Maar we bekennen meteen dat de GPS-functie van 'n telefoon erg handig kan zijn, als je het even niet meer zeker weet of je wel in de juiste richting loopt. Wij twintigers van de verloren generatie van overmatige entertainment en drankgebruik, waren zeer gecharmeerd van de uitgestrekte hoogvlakte nabij Herbet. Wat een uitzicht !!!

Sound-Terror in Bomal

Hoewel de xtc-waas ook zorgde voor veel verwarring bij het beantwoorden van de "extreem moeilijke" speurtocht-vragen. En alsof dat nog niet genoeg was, werden wij niet ver van Bomal overvallen door oorlogstrommels. Hoe dichterbij Bomal we naderden, des te luider de oorlogsklanken.

Angst hield ons vast, angst voor ons leven, wisten wij namelijk veel dat het ging om een death-metal concert in het pittoreske Bomal. Met goed uitzicht op Bomal en een verdiende pauze voor een slok water, konden wij genieten, en al dan niet kritisch zijn over de muzikale kwaliteit die Bomal had getroffen. Dit moment bracht vooral Rick in zijn element en "jurerende modus". Enkele van zijn uitspraken over de kwaliteiten van het concert:

- "Er zit nauwelijks ritme in, een 4.",
- "Welke idioot zit er achter die drums?"
- "Arme inwoners van Bomal."

Nee, ook wij waren er niet over te spreken dat het prachtige Bomal moest lijden onder deze terreur van muziek. Om dit treurige moment snel te vergeten, besloten wij om een boulangerie te plunderen en vervolgens een café in te duiken. Het genot van 'n ter plekke en fris-getapt Palmpje zorgde voor een frivole hoop op de voortzetting van onze taken. Het ging er immers om een speurtocht tot in de kleinste details te controleren. Gaat dat in combinatie met alcohol? Voor Roy en Sander bleek het geen probleem te zijn, maar Rick begon toch een vorm van acute Ardenner-neurotische-gekheid te vertonen, nadat wij amper vijftien minuten weer onderweg waren.

De ontdekking van je leven

Rick meende dat hij een zeer bijzondere vondst (klik hier voor video) had gedaan in het Bois de Ourthe. Dat zette Rick aan tot een bizarre poging van educatieve expressie. Even later vreesden Roy en Sander dat Rick niet of nauwelijks in staat zou zijn om levend terug te keren bij de Tukhut.

Een steile trap zonder leuning

De Belgen hadden namelijk geen rekening gehouden met de 'n beetje onder invloed zijnde wandelaar, want op de route bevindt zich een steile trap die niet langer wordt ondersteund door een fatsoenlijke leuning. U bent dus gewaarschuwd, als u hier valt, heeft u zeker 5 seconden de tijd om te schreeuwen. Ook al was de vrees voor een val aanwezig, wij wisten ons te vermannen en dit stukje gebrekkige Belgische infrastructuur te trotseren.

Rick was zo opgelucht dat hij langs dit labyrint des dood wist te komen dat hij even later een ode van vreugde toonde in een heuse "Sound of Music" setting.

Het bijbehorende videomateriaal dat wij later hebben getoond aan de Patron, zorgde toch voor enkele vraagtekens. Hij meende stellig dat de meeste door ons vertelde gebeurtenissen tijdens deze tocht, waanbeelden waren, opgeroepen door een stevige lading alcohol. En dus werden wij er door hem van beschuldigd een krat bier meegesmokkeld te hebben op onze veldtocht.

Ter verdediging toonden wij vervolgens de gemaakte speurtocht, die op menig punt was bijgewerkt en geactualiseerd. Bovendien lieten wij hem prachtige trillingsvrije foto's zien, om daarmee aan te tonen dat wij in staat waren om hightech apparatuur te gebruiken. En iets dergelijks is niet goed mogelijk wanneer er sprake is van ook maar enige vorm van dronkenschap. Onze onschuld was bewezen.

Last but not least

Menig bezoeker van de Tukhut website zal zich, na lezing van dit verhaal, misschien afvragen wat "jongelui" kan entertainen in een gebied als de Ardennen.

Wij drieën hebben geleerd dat alleen al het samenzijn van vrienden, voor genoeg plezier en vertier kan zorgen, waar dat ook moge zijn.

En moge dat nog niet genoeg overtuiging bieden, dan is er altijd nog het unieke uitzicht. Want waar in Nederland ben je in staat om op grote hoogte over een rivierdal heen te kijken?

Greetz, Rick, Roy & Sander